

ning, at Direktøren for den grønlandske Handel maatte reise omkring i Grønland og gjøre sig bekendt med Forholdene; men hvorfor finder han saa ikke, at det Samme bør finde Sted i de forskellige Forhold? Jeg troer, at den ærede Taler kan overføre alle de Grunde, som tale for en Inspektørs Reise, paa det foreliggende Spørgsmaal om en geistlig Inspektionsreise. Ja, jeg vilde helst, at Sjællands Biskop kunde foretage den; men den vilde sætte ham ud af Stand til at bestyre det vidt udbredte Stifts andre Anliggender, og det er derfor et billigt Bidrag til Hjælp for ham, naar jeg beider om, at vi maae faae Leilighed til at lade en Mand, til hvem vi have Tillid, reise til Grønland og gjøre sig bekendt med Forholdene. Jeg foreskriver det ærede Medlem, at dersom han sagde, at man i et Handelsanliggende burde sende den eller den Mand derop, saa har jeg saa stor Tillid til hans Indsigt i disse Forhold, at jeg vilde gaae ind derpaa. Jeg troer ikke, at det overstiger Besædenhedens Grændser, at Bestyrelsen af de forskellige Forhold i Spørgsmaal om, hvorledes den bedst stuffer sig de forønskede Dplysninger ved lokale Undersøgelser, anseer sig for den bedste Dommer, skjøndt jeg efter hvad her er passeret selvsølgelig skal gjøre Spørgsmaalet om Personligheden til Gjenstand for fornødt Overveielse. Derpaa kan jeg imidlertid ikke gaae ind, at det skulde være Visitors Opgave at roe Kajaker og fange Sælhundede; det er muligt, at det var hensigtsmæssigt, at Præsterne deroppe drev denne Forretning — hvorvel jeg tvivler derpaa — thi naar de skulle besøge deres udstrakte Distrikter — jeg havde nær sagt Smaariger — troer jeg ikke, at de have megen Tid til at erhverve Færdighed i at roe Kajaker — det er ikke saa let — og for at blive en dygtig Fanger maa man øve sig fra Ungdommen; jeg tvivler virkelig om, at en ældre Mand selv med den yderste Anstrengelse kunde blive dygtig i denne Bestjæftigelse, men ialtsald troer jeg, at man ikke kan forlange af den Mand, som skal foretage en kun toaarig Inspektionsreise, at han skal kunne roe Kajaker og fange Sælhundede. Jeg skjønner saaledes ikke, at der er ringeste Anledning til at nægte Bevillingen, der er i bedste Overensstemmelse med de Anskuelser, som ere komne fra det

ærede Thing, at man ved Reiser paa selve Stedet skal søge at erhverve Kjendskab til Forholdene, og efter hvad der er ophlyst vil man see, at der er en fuldkommen Enighed med den verbøslige Myndighed, med hvilken Kirke- og Underviisningsministeriet gaaer Haand i Haand for saavidt som muligt at udsætte dette Folkeslags Tilintetgjørelse. — Historien har viist, at vilde Folkeslag have vanskeligt ved at bestaae, naar de komme i Berøring med Kulturen; de dør ud; det gaaer med dem som med en Plante, der ikke kan taale Forandring i Luften og visner hen, og maaskee Bestræbelsen her maa indskrænke sig til, at udsætte Tilintetgjørelsen af dette saa begavede Naturfolk, som har saa mange smukke Sider, at jeg troer, at medens man vel maaskee i visse Henseender med Hensyn til Kulturen kan see ned paa det, maa man sige, at det i Uegennyttighed, Opoffrelse og i at vilde give bort af sit Eget, i at være fælles om Alt, hvad det har, og dele med sine trængende Brødre, kan staae som Mønster for mange civiliserede Folk; ja, det er saa opoffrende, at man snarere maa prædike Paaholdenhed og Sparommelighed for det istedetfor den hensynsløse Meddelelse af sin Eiendom, som er det egen. Jeg troer derfor, at det er af Vigtighed, at man ikke berøver Ministeriet Midler til paa en eller anden Maade at foretage en Undersøgelse af alle disse Forhold.

Der er endnu en eneste Post, som ikke er bleven omtalt af nogen af de ærede Talere, nemlig Underændringsforslaget under Nr. 7; jeg for mit Vedkommende skal slet ikke have Noget derimod, men jeg vil dog henstille til Thingets Overveielse, om det egentlig skulde være det med at skjænke Kommunitetet disse 700 Rd. af Statskassen; jeg tager naturligviis med Tak og Skjønksomhed derimod, kun forekommer det mig, at Kommunitetet ikke i den Grad er berøvet Midler, at det jo nok vil see sig istand til selv at undvære dem.

H. Jensen: Jeg skal ikke blande mig i Forhandlingen om de foreliggende Spørgsmaal, men der er kun et eneste lille Punkt, som jeg, forinden Behandlingen af § 10 sluttes, ønskede at henlede den høitærede Kultusministers Op-